

Un bon periòdic es una missió perpètua a una Parroquia.—Es necessari oposar els esforços de la bona premsa a n-els de la dolenta.—LLEÓ XI

BONES ENSENYANSES.

Sempre y en totes ocasions doná el Bon Jesus proves ben elares de la bondat del seu cor, però en l'evageli d'avuy resplandeix amb particularitat la seua mansuetut dolsura y amor. Parla amb els judeus y los diu: ¿Qui de voltros es capás de tirarme encara una falta? ¿Si vos dich la veritat perque no'n creis?

Els judeus amb qui parlava el Bon Jesus eren homos de cor nafrat, de conducta desarraglada qu'amagaven els seus vicis amb sa copa d'un zel hipòcrit, y de qui deya el Bon Jesus que rentaven sa copa per defora y per dedins estava plena de brutó; homos qu'aclicaven els ulls per no veure la llum de la veritat: inimichs seus personals, sempre el seguïen, l'enrevoltaven y l'espiaven, atents, *ut caperet eum in sermone*. Amb ells parla, el Bon Jesus, y los parla amb paraules plenes d'amor y dolsura, y de les quals n'haguesin pogut treure fruit copiós per les seues ànimes. Mirau, les diu, o m'heu de convense de pecat, o m'heu de creure: no teniu cap falta que tirarme en cara, ¿idò perque no'n creis? No se desdenya el Bon Jesus de parlar amb los seus inimichs qui no mes cercaven ocasió de posarló estés demunt una creu, y los parla per ferlos un gran bé, com era treurerlos de l'abisme negre y funest de s'incredulitat y curar les ferides de la seua ànima amb so l'alsam puríssim de la fè.

Amb noltros parla també el Bon Jesus, amb noltros, que per petita que sia l'ofensa rebuda, ja no volem mesclar saliva amb l'ofensa, ni fins y tot correspondre al seu saludo, y deixam que dins el cor hi nia el desitx de venjansa mal entrenyada. Però continuem. Les paraules qu'el Bon Jesus digué als judeus no eren gens ni mica ofensives, però les hi prengue: en tant, qu'enfurits li contestaren: ¿no dedeyem noltros, y amb rahó, qu'ets un samarità y un endemoniat? No importava qu'el Bon Jesus desfés s'ofensa sacrílega de dirli samarità, puis bé sabien tots que no heu era, ni per origen, ni per naixement, ni per costums; per axò no les contesta, però si vol desfé y posá en clá qu'ell no's cap endemoniat, no fos cosa que la gent sencilla hagués cregut qu'els miracles los feya amb poder del dimoni. Jo no estic'h, diu, posehit del dimoni, sino que don honra al meu Pare y voltros m'heu deshonorat a mí. Però jo no cerc la meua gloria; hi ha qui la cerca y ell me venjará. En veritat, en veritat vos dic el qui observa les meues ensenyances no morirá eternament... Abraham, vostre pare, suspirá per veure aquests els meus dies, los vejé y tot s'alegrá... Axí respongué el Bon Jesus als judeus que l'insultaven, diguentli endemoniat;

resposta plena de dolsura y elevació, qu'al mateix temps perdona, no fent cas de les injurias, y fa bé mostrant el camí de la vida eterna, qu'es el dels manaments de la lley de Deu.

Ofenses més grosses qu'aquestes dels judeus no n'hi pot haver. ¡El Fill de Deu samarità, violador d'una lley que sens estarhi obligat, havia rigurosament observada de nin petit, y qu'havia devallat del cel no per destruírla sino per ferla cumplir y donarli nova forsa! ¡El Fill de Deu endemoniat, esclau de l'esperit maligne, essent Ell el Sant dels Sants, el Verb etern, figura y resplendor de la sustancia del Pare, qu'havia vengut a la terra per desfer les seues obres, per arrancar de les seues mans, el clavarlo en la creu, el decret y sentencia de mort! Ja no's possible ofensa més afrontosa! ¿Y com se portá el Bon Jesus? Essent Deu, poria sens entelá gens ni mica la seua santetat infinita, castigá als judeus desenfrehits. Però ell era Deu de misericordia, per això no se contenta amb dirlos qu'ell no era endemoniat, sino que passa més envant y los ensenya veritats sobrehumanes que, si les haguessin rebut amb cor contrit y humiliat, no haurien vist may la mort. Qu'ell no cercava la gloria de la seua humanitat, qu'el Pare era l'encarregat de glorificarlo; que qui guarda les seues ensenyances viurá eternament; que Abraham suspirava per veure els dies del seu naixement; qu'ilustrat amb llum del cel el vejé... ¡Quina bondat de cor no manifesta el Bon Jesus!

Lo que digué el Bon Jesus que Abraham suspirá per veure el seu naixement y el vejé, era ben cert. Deu havia promés al Patriarca que la seua soca brostaria florida assahonada amb aigo del cel, per això desitjava sabre el temps en que havia de devallá del cel com rohada qu'envia l'auba el Just y la terra embeguda havia de germinar el Salvador. Deu l'hey fe veure, com assegura San Cirilo, en el misteriós sacrifici del seu fill Isaac, y així en los ulls de sa fè contemplá de lluny, aqueix misteri. Però els judeus no compregueren, o no volgueren comprende aquestes veritats y de cada pich més enfurits li digueren, ¿encara no has fet cinquanta anys y has vist a Abraham? En veritat, en veritat vos dic, respongué el Bon Jesus, abans qu'Abraham fos criat jo existía. Casi no havia acabat de parlar y els judeus ja tenien les mans plenes de pedres per tirarli; però el Bon Jesus s'amaga y sortí del temple.

Era tanta sa bondat del Cor de Jesus que vejent els judeus dispots a fer caure demunt Ell una calabruixada de pedres no s'enfada, ni se vol venjá; podia haver manat a la terra qu'els s'engolís, o espoltrúrls amb un llamp de la seua dreta; res d'això, fa un miracle. se

retirá y fuig.

Amb noltros parla l'evageli d'avuy, ensenyantnos la manera com mos hem de veure já dels nostres inimichs: perdonantlos y ferlos bé; axí, estimant a qui mos avorreix, febé a qui mos fa mal, demostrareu que s'efici de la nostra virtut está fonamentat demunt penya viva, puis axí com en la guerra se conex el bon soldat, puis en el corté tots bravetjen de valents; axí també el bon cristiá se conex no fent cas de les injurias, perdonantles amb cor generós. D'aquesta manera mos hem de venjá dels nostres inimichs, puis torná injuria per injuria es venjansa de l'infern; però torná bé per mal, es també venjansa, però es venjansa del cel.

A. C.

UN LLIUREPENSADOR

Y UN ESCOLANET.

Anaven de viatge a un meteix cartuatje un bargantellot vestit de senyor, amb ayres de personatge, y un atlotet; y just passant per devant una iglesia, el nin se treu sa boyna y se senya.

—Posaria massions qu'est escolanet.—li digué el senyor comensat.

—¡Si, senyor,—contestá s'atlotet—y me prepa per fer la primera comunió.

—¡Ah!, ja hu veig... Y deus anar a cases monjes? ¿Que t'ensenyen?

—Les monjes les oracions y el Vicari m'esplica els misteris.

—¿Els misteris?... Meám esplicalosme, que jo, ja los he oblidats, y tú ab el temps també els oblidarás.

—¡Caa! no, senyor! ¿Com vol que jo m'oblic, per exemple, del misteri de la Santissima Trinitat?

—Qu'es això de la Santissima Trinitat?

—A un sol Deu tres persones.

—Però tú entens això, atlotet?

—En quan a n-el misteri hi ha que tenir en conte tres coses: *sabre creure, y comprendre*. Jo sé y crec, però no comprenc. Els misteris solament se poden comprende a n-el cel.

—Això son rondayes. Jo no crec sino lo qu'entenc.

—Esta bé; però diga: ¿per qué mou el dit quant vol?

—Lo remen perque la meua voluntat imprimeix moviment a un nirvi que correspon a n-el dit.

Aquí aquell atlotet, qu'era viu com una centella, comensa a riure y a mirar al personatge ilustrat ab curiositat comprometadora.

—Puis obra...

—Ho veu, com heu enten; però no hu sap esplicar.

—Això es...

—Idò bé, are me diga: ¿perque quant vol remena el dit y no pot moure s'orella?

—Mira, atlotet; dexem en pau, jo no necessit que tú me donis llisons.

—Es que ja l'hey he donada.

Tots el passatgers esclafiren de riure y tot el camí donaren broma al lliurepensador qu'un atlotet de deu havia confús.

V. D. Jaime Plana
 Merced 21-11
 Palma

Intima.

Lema: No importa.

*Brillan dos mons als raigs de Sols de llum extranya.
L'un en clarors de tons sùaus tranquil se banya,
Y en lo zenit del altre tenebrós
guayta un estel sinistre y pahorós.*

*A llurs pàlits refleigs confosament s'oviran.
Allà embaumats jardins, que'ls ulls plahents admiran,
y aquí estèrils deserts, hont ni una flor
mesquina hi creix per alegrar lo cor.*

*L'ullada penetrant los tronos hi destria,
los tronos rumbetjants de seda y pedreria,
ahont les reynes seuen gentilment
entre la cort nombrosa y esplendent.*

*Entre la cort brillant com astres resfulgeixen.
Deeses immortals per lo gentils pareixen;
mes ¡ay! l'una es deesa celestial,
l'altre es una bellesa terrenal.*

*Tè aquella'l mirar dolç y'l front pur com lo lliri,
y al cor bells pensaments tot ventla par qu'inspíri;
mes l'altre té un somriure desdenyós
y son esguart altiu y voluptuós.*

*Nombrosos cavallers obsequis les rendeixen:
tenen la faç semblant a aquella a qui serveixen,
y'ls espurnants acers crehuan sovint,
lo nom de llur regina benehint.*

*¡Qué diferents les corts, los moradors y'ls pobles!
Viuen aquí de plers y de passións innobles:
gosan allà sumits dins grat ambient
de pureza, d'amor y sentiment.*

*En mitg dels dos potents y guerrefjants imperis.
Casi oblidat s'extén un lloch ple de misteris,*

*mescla extranya d'infern y paradís,
que junta a son horror un grat encís.*

*No reyna allà lo truy qu'infantan les orgies;
no reyna allà la pau de les morades plers;
mes sempre allà hi retrunyen sons llunyáns
de cantichs celestials y crits profáns.*

*N'es de los dos regnats la ralla divisoria,
hon moren d'eixos mons los crits de lluyta y gloria,
com moren en l'arena de la mar
les ones ja cansades de porfiar.*

*D'eixos mons oposats n'es lo llas que los lliga;
per una banda'ls plers y la discordia antiga;
per l'altre part calmosa quietut,
interns combats y angelical virtut.*

*El lloch misteriós dins lo meu sér se troba:
dos mons eternament lluytant ab força nova,
la calma roban a mon pobre cor,
que pres d'incertitut reviu y mor.*

*Si escolt la dolça veu d'aucella que refila
Que baixa de lo alt vibrant, lenta y tranquila,
llavors recobr la pau un breu moment;
mes ¡ay! ben prest s'en vé l'anyorament...*

*L'anyorament d'un cant seductor de sirena,
qu'ubriaga tot mon cos, mes l'esperit m'apena....
llavors anyor el rou que, sobre'l cor
cayent, lo reverdeix com a la flor.*

*Y aixís pres l'esperit d'agitacións internes,
si gosa un sòl moment pateix penes eternes....
Y en tant, defora lluytan plers d'alé
los dos regnes del dupte y de la fè.*

JOSEPH ROSSELLÓ ORDINAS.

Aquesta inspirada composició obtengué un primer accésit a n-el Certamen que celebrá la ciutat d'Inca.

CARTES A UN SACERDOT.

II.

Amich del cor: salut y gracia.

Donchs, com li deia, es tan senzilla una Junta d'acció social, que no's necessari més una mica de bona voluntat, de ganas d'esto-diar, de sentit práctic: vaja, es un tres y un no-res!...

A la carta qui vé, fas comptes mostrarli el Reglament que tenen per norma d'acció els clergues de Sevilla. En aquesta vuy donarli noves de l'Unió profesional de la Parroquia de Bèlgica, semblant a les nostres Juntes.

Entrem a ca-un rector. Al punt nos trobam amb un franc sonriure, una respectuosa estreta de mans, y bon tabac segons les costums belgues. Nos trobam devant homos sans, forts, riallers, y enérgichs: es la reunió del Comité de l'unió profesional de la Parroquia. En aquesta institució encontrarem el moviment social y el catòlich, son origen, son caràcter, sa solidesa. Res més senzill ni més poderós. ¿Que vol més senzill que el convidar un rector a sos millors feligresos a passar la vetlada a ca-seua un dia en la semana o cada quinze dies? Y ¿que vol més poderós, si els rectors veinats imiten l'obra y al cap de poch temps hi ha un enfilay de parroquies aon se forma una cosa qu'es més que una agrupació, més que una caixa, més que una cooperativa, més que una conferencia, més que un sindicat... amb una paraula, es l'ànima viva y fecundissima de caixes, de cooperatives, de conferencies, de sindicats...? Ara be: ¿que fan aquestes a lo més cator-

ze o quinze bones voluntats reunides baix del rector o vicari o zelós sacerdot? Toi y no-res, deia un gran sociolech saragossá. Per de prompte res perque seguirán essent lo que quant comensaren: sense convertirse en caixes rurals, ni sindicats obrers, ni conferencies ni cooperatives....

A Bèlgica ¡quin gran bél els estatuts prohibeixen la transformació y ¡la llei! no les vol reconèixer personalitat civil si rompen l'article 2.º que diu que «Les unions no poden exercir per sí meteixes ni professió ni ofici.» Res més favorable que aquesta barrera, y com aquella Unió, la nostra Junta, no pendria cós may, y seguiria sempre essent l'ànima viva de totes les obres: sempre seria un manantial que a ningú refusaria les aigues, però no permetria que'l transformassen en bassa o saferetx o siquia jardinera. Segons el lloch, l'Unió a Bèlgica, posa un Sindicat, una Cooperativa, una Lleteria... &, però en tenir aquest cap farat, va a una altra banda y hi estableix una obra o l'altra.

Però abans de tot... els catòlics coratjosos aprenen el mossatge, se posen al corrent de les questions socials, estudien y vener tot d'una la potencia del principi d'associació, se fan cárrech de la necessitat de crear obres professionals, si volen resistir al socialisme, gran contrari que avuy tenim. Mes no cregui V. que s'aturin en pomenors y consideracions preliminar...: posats els fonaments, llavors la práctica es la millor escola. Ara, si noltros comensassem... tocaríem amb les mans si la Junta es senzilla y poderosa.

Lo que nos manca es fè, coratge, y... comensar.—son affm.

J. BLOUD.

FE Y ARREPENTINAMENT.

Del sant Evangeli trèt de Sant Lluch.—Capitol set

Admirat dels seus prodigis,
Un farisèu d'aquell temps,
Va convidá al Bon-Jesus
Perque anás á diná amb ell.

Y, havent entrat dins sa casa,
Pús lo volgué fèr content,
Entre'ls altres, per manjar,
Vora taula s'estengué. (*)

Y veis aquí que una dona,
(Mundana, per cért) tan prést
Com se va temer que hi era,
Aná a dur plena d'angüent

Un'embúrnia d'alabastre;
Y, posantse just en vés
De sos pèus, los hi regava
Y besava amb plòr desfet.

Afanyosa'ls hi ungia,
Sens cap empeguehiment,
Y humil los axugava
Amb sos cabeis tot llüents.

Emperò, aquell farisèu
Se deya entre si meteix:
—Si aquest fós Profeta hauria
Coneguda tal muller.....

¿Perqué d'una pecadora
Se dexa tocar?—Mes, Ell,

(*) Els juheus per manjar en taula s'allargaven de costat sobre unes lliteres, pèus defora. Axi se comprèn com aquella pecadora sens descompassario, los hi pogué ungué d'ajonayada.

Jesus vá cridar:—Simó;
 Un escolt ara't vuy fér,—
 Ell respon:—Digau mon Mestre—
 Y Jesus li diu:—Atén:
 —Un acreedor tenía
 Dos deutors, deguenli un d'ells
 Cinch cents denaris, y s'altre
 Sobre cincuenta, no més;
 Pero com res possehian
 Y eran, per tant, insolvents,
 A tots dos los perdoná....
 ¿Quin l'estimaria més?—
 Respongué En Simo:—A mon veure,
 Més l'estimaria aquell
 Que hauria rebut més gràcia.—
 —Has judicat rectament.—
 Y girantse, el Bon-Jesus
 Diu al Farisèu meteix:
 —Y donchs, ¿veus aquesta dona
 Plena de remordiments?.....
 Jo hé entrat adins ca-teua,
 Y sols no m'has donat jens
 D'aygua per rentarme'ls peus;
 Y ella amb son plor heu ha fét.
 Tampoch, tú, m'has osculat,
 Y ella no para un moment
 De besarme'ls peus, que axuga
 Amb sos cabeis y gemechs.
 Ni tú, amb òlis, has ungit
 (Com es costum) el cap meu;
 Y ella.... ¿la veus com mos peus
 Ha embalsamat amb unguent?
 Per axò jo't dich á tú
 Que absoluta queda, al moment,
 De sos molts pecats, perque ella
 Ha estimat molt.—Y després
 Afegí:—el qui manco dona
 Es senyal qu'estima meys.—
 Llavors, girat á la dona,
 Li diu molt solemnement:
 —Tos pecats son perdonats.—
 Y, mermulant ells amb ells,
 Els rocolats en la taula,
 Se deyen:—¿Qui es aquest.
 Que també'ls pecats perdona...?
 Y á ella, feta un torrent
 De llágrimas, Jesus deya:
 —Ta fé t'ha salvada; vés,
 Vés en pau—

¡Tan dolts perdó
 Lográ l'arrepentiment!

B. FERRA.

Carta

D'UN METGE INCRÉDUL SOBRE'LS MIRACLES DE LOURDES.

Molts son els diaris de França y d'altres
 payssos que han insertat la notabilíssima car-
 ta d'un metje que, havent assistit a una Ro-
 meria a Lourdes, comunicá a un amich seu,
 les seves impressions. Noltres la reproduhim
 de «La Gaceta Vigítana.» Diu així:

«Ja no sabia deixar «la oficina de les com-
 probacions dels miracles!» Allí al peu dels
 certificats que duyan els malalts, he vist les
 firmes dels metjes més eminents y gens sos-
 pitosos de clericalisme. Més encara; he visi-
 tat a varis malalts en l'Hospital dels Dolors
 de Lourdes, y tot rentant certes llagues y
 aplicantlos remeys, jo meteix me deya: «Aixó
 no te dupte; aixó son mals incurables.» Al
 endemá veyá alguns d'ells completament cu-
 rats! He auscultat a dos tísichs de últim grau,
 proxims a morir. Del un me digueren que
 havia ofert sa vida per la curació del altre,
 y aixís fou que morí quan lo altre sortia de
 la piscina ab los pulmons renovats. Res de
 anormal vaig sentir al posar ma orella sobre'l
 seu pit. He axaminat a un home que feya cinch

anys havia perdut la vista. Al Hospital Rot-
 schild de París no l'havien admés «per ser
 un cas incurable.» Patia una *retinitis pig-
 mentaria*, contra la qual la ciencia no hi pot
 res. Avuy aquest home hi veu perfectament.
 Ha recobrat, no un quart de vista, com ell
 demanava, sino la vista entera.

«Es precis ser metje y coneixer quant
 temps necessita la naturelesa per fer eixes
 curacions, pera comprende tot lo que hi há
 de sorprendent los cassos que jo he presen-
 ciat.

«En quant als que atribuheixen «als ner-
 vis» la fabricació de pulmons nous o la
 curació d'una cama trencada, crech que me-
 reixen ser tancats en una cosa de boigs.

«Quan pensava que'l remey empleat a
 Lourdes es un bany, un bany d'aigua fredis-
 sima, capaç de espasmar a un home robust,
 y que pot ben donar lo colp mortal a un
 tísich; un'aygua que no te cap virtut per o-
 brir els ulls als cegos, soldar ossos romputs,
 cicatrisar llagues.... a les hores me venian ro-
 daments de cap.

«Encara es més: moltes vegades ni s'apli-
 ca aquest remey del aygua. Es en un segón,
 sense causa aparent; que torna la salut. Ma-
 lats hi ha que's goreixen a la Gruta; altres
 quan acabada la romeria se'n tornen a casa;
 tots quan menos hi pensan y en circum-
 stancies infinitamen variades. Se sent que
 una força superior pasa per les files de
 malalts. Los creyents diuen que es la Ver-
 ge.... lo pensament es hermós y consola-
 dor.

«Ja sabs, amic meu, que jo no puch dissi-
 mular mes impressions, y de veres me que-
 dava confús. Com no so masó ni juheu y
 visch honradament, no finch preocupacions
 contra'ls catòlics, dich sempre la veritat.
 Donchs bé: la veritat es aquesta: Crech en
 los miracles, perque n'he vist alguns.

«No tragues d'aquí la conseqüencia que
 m'he convertit. No; no m'he agenollat als
 peus del sacerdot y he estat a Lourdes sense
 anar a combregar; pero sento que la meva
 incredulitat es una necedat.

«En presencia de fets tant comprobats
 com jo he vist, es per motius d'interés per-
 sonal, no per cap rahó científica que's pu-
 ga negar la intervenció divina.

«Hu promés tornar a Lourdes l'any vinent.
 ¿Qui sab? Tal vegada la Verge se inclinará a
 mi y'm curará la meva ánima. No sería'l me-
 nor dels miracles. Adeu, amich, te dona
 una forta estreta de má.

Doctor Lluís D...»

TRADICIONS POPULARS MALLORQUINES.

SA CASETA DE ST. VICENS

DE VALLDEMOSSA.

L'haureu vista, si sou estats may a n-a-
 quexa vila.

Es una casa esbucada, demunt un pujolet
 de So'n Gual.

Diuen que va esser a n-aquell metex punt
 que predicá St. Vicens Ferrer, enfilat demunt
 sa soca d'una olivera torta.

Passat molt de temps, a n-es senyor li con-
 vengué tomar aquella olivera perque feya
 nosa per llaurar.

Hi van amb picassons, tascons, y destrals
 una partida d'homos; y, pica qui pica, no li
 porien fer res a n-aquell diantre d'olivera.

Tothom pensá:

—Es St. Vicens que no vol que la tombem,
 perqu'ell e-hi predicá.

Es senyor aquí fa sa promesa d'alsar a n-a-

quell metex endret una capella a St. Vicens.

Proven de pegar a s'olivera, y tot d'una
 ja va esser en-terra.

Es senyor comensa sa capella, però se'n
 cansá, y la dexá a mitjes astes, y no hi ha
 feta feyna pus.

Aquell senyor va fer uy perque no cumpli
 sa promesa.

Y tots els qui de llavò ensá han tenguda
 tal possessió, se son campats malament, y
 s'hi camparán sempre, mentres no acabin
 aqueixa capelleta.

¡Jugauhi voltros am sos sants!

ANTONI M.ª ALCOVER.

Noves d'Inca.

D. Sebastiá Gelabert Oliver, s'es acostat
 a n-aquesta redacció y mos ha fet a sábrer
 qu'el sacerdot D. Pere Joan Beltrán, li ha-
 via entregat una important cantitat que per
 via de restitució li tornava un penitent, la
 qual li havia estada robada y de lo que no
 s'en havia donat conta.

D. Miquel Esteva Llompart, mos fa sabre
 que ha canviat son taller de fusteria y son
 estatge personal a n-el carrer de Dureta
 n.º 36 y 38, aont lo trobarán disposat a servir
 la seva parroquia.

S'es despedit de nosaltres D. Miquel Ri-
 tort, que ha passat els millors anys de sa vi-
 da dedicat a l'ensenyansa a n-aquesta po-
 blació, aont dexa nombrosos amics y agrahits
 dexebles que guardarán el seu recort tota la
 vida.

Sentim la despedida de tan bon amic, y
 més, quan aquesta es motivada per falta de
 salut que l'obliga a retirar-se a sos casals de
 La Real.

Es estat nombrat, mestre interi per l'es-
 cola de Moscarí, l'amich Francesch Beltrán.
 Lo felicítam coralment.

Dilluns passá a n-aquesta ciutat en l'au-
 tomovil del Sr Marqués de Vivot, lo Exce-
 lentíssim Sr. Capitá General de la Provincia,
 don Ricardo Ortega, ab l'objecte d'enterarse
 de l'instrucció dels novells reclutes.

Dijous s'estrená el Cine del Circol d'O-
 brers Catòlics. Sols hi tengueren entrada les
 persones invitades.

A n-el nombre anterior, parlant de la pe-
 legrinació mallorquina que se verificará pel
 Joriol propinent a Lourdes, estampáren: el
 dia de N. S. del Carme (16 de Juny), erro
 que degueren rectificar nostres lectors, puis,
 tothom sap que la festa del Carme cau pel
 Joriol.

Bolletí comercial

Preus que retgiren dijous passat:

		pessetes.
Bessó.	el quintá de 00'00 a	86'50.
Blat.	la cortera de 18'50 a	18'50.
Xeixa.	id. de 19'00 a	18,50.
Ordi mallorquí.	id. de 11'00 a	11'00.
Ordi foraster.	id.	a 10'00.
Sivada.	id.	a 08'50.
Ídem. forastera.	id.	a 07'00.
Faves cuitores.	id.	a 18,50.
Ídem ordinaries.	id.	a 17'25.
Ídem pel bestia.	id. de 00'00 a	16'50.
Blat de les Indies.	id.	a 17'00.
Ciurons.	id.	a 22'00.
Fesols.	id.	a 30'00.
Monjetes de confit.	id.	a 50'00.
Ídem blanques.	id.	a 30'00.
Patates.	id. de 05'00 a	06'00.
Muniacos.	id. de 04'00 a	04'50.
Figues seques	el quintá	a 03'50

L'HOMO MÉS VELL DEL MÓN.

Viu a un dels barris més populars de Constantinopla. Se diu Raouf, y es d'origen francès, però va nàixer a Constantinopla d'aont no ha sortit may.

Es recorda de la guerra de l'Independència grega y del siti de Sebastopol com si fossin successos ocorreguts ha poc.

No sab l'any que va nàixer perquè ha perdut el compte; però d'alguns datos qu'es donen resulta qu'es l'home més vell del món.

Fa ja cent trenta anys que treballa cada dia del seu ofici qu'es guarnicioné o basté com diriem vulgarment.

Se li ha mort la dona, los fills, los nets y bisnets. Lo pobre homo viu tot sol.

Cada dia dematinet, obri la botiga y's posa a treballar, y malgrat los molts d'anys no's cansa.

Té la salut inmillorable que pera ells la voldrien alguns homos d'avuy que sols tenen poch més de 30 anys.

Ha mudat 3 vegades les dents y'ls cabells.

Y aquest homo venerable per la seva edat es una institució a Constantinopla, y diu a tothom que vol sentirlo, que pensa encara viure molts d'anys.

ESTADÍSTICA NEGRA.

El número de persones qu'han sigut mortes ó ferides greument pels revolucionaris russos desde'l Febrer de 1905 al Maig de 1906, segons estadística publicada dona aquests datos:

Generals, governadors, governadors civils y prefectes de policia, 34; comissaris de policia, 38; Oficials y sub-oficials de policia, 204; sargents de policia, 207; oficials de gendarmeria, 184; diferents guardies, 17; gendarmes, 51; agents de policia secreta, 56; oficials del exercit, 61; soldats, 164; funcionaris civils, 178; sacerdots, 31; autoritats de campanya, 20; grans propietaris, 49; fabricants y als empleats, 64; banquers y grans comerciants, 61, — Total general, 1.421.

SET VRITATS JUSTIFICADES.

1.ª La vritat y la rahó, son dues germanes bassones que no-s dexen may: axó es, que allá ahont es diu la vritat, la rahó sempre sura.

2.ª «Del enemich, pren sempre-l concell.»

Quan un germá o amich posa obstáculos sobre teu, pots considerar-lo un vertader enemich: el t'ensenya lo que has de fer.

3.ª «La llengua no té ossos, però en trenca de molt grossos.»

Axó vol dir que no sempre s'ha de dir lo que-s pensa, però s'ha de pensar sempre-l que-s diu.

4.ª «Tal farás, tal trobarás.»

Es la corda de la vida que segueix de pare a fill. Si vols que-ls teus fills respectin y conservin lo teu nom, no trenquis may el dret y dever dels teus pares.

5.ª «Les coses agáfales sempre pel cantó

que no cremen.»

Vol dir: que les defenses involuntaries preses a la encesa, sempre surten malament.

6.ª «Quant t'enfadis, compta fins a cent avans de dir rés.»

Perque de moment es diuen paraules que més tart saben greu.

7.ª No vulguis entregar ni acceptar may rés de ningú per fersa; perque les coses forsades, quan servexen, aviat se trenquen.

F. GUASCH CAPDEVILA.

(De La letania).

¡JUSTICIA!

I.

—¡Mataulo! ¡criminal!

—¡Qué ha fet?

—¡M'ha prés un duro!

—¡Pillet, més que pillet!

(¡A peu á la presó!)

II.

—Sembla un home honrat....

—¡A fé!

—Portaulo en cotxe:

—Al fi es un prés decent....

(¡Robá sols un milió!)

JOSEP E. SOLER.

Anuncis.

LLIBRERIA LA BONA CAUSA
den Miquel Durán.

PROPAGANDA CATÓLICA.

CENTRE DE SUSCRIPCIONS.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

—TROBAREU:—

Estampes

DE PRIMERA

COMUNIO

ab diferents dibuxos y mides desde a cinc céntims fins a deu reals.

—(·)—

Obres de

MOSSEN MIQUEL COSTA.

El Via-crucis a 0'75, y a 1'00. Ptes.

El Mes de Maig a 1'50 idem.

—(·)—

Mater admirabilis

—O SIEN—

Les esclencies de la Verge meditades en los versets de la seva Letania lauretana ab una preciosa estampa elegòrica a cada un.

PER MOSSEN FÉLIX SARDÁ Y SALVANY.

Llibre apropiat per regalo.

—(·)—

Diccionari CASTELLÁ.

PER RODRIGUEZ NAVAS.

PUBLICAT PER LA CASA CALLEJA.

Conté doble paraules de les que comprén el Diccionari de l'Academia Espanyola. Es el més complet y barato, total val deu pesetes, y encare a n-els obrers que disponen de pocs caudals los ho derém a plassos.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

—(·)—

Gran Varietat.

Setmanes Santes, devocionaris, llibres, follets y objectes propis per regalar als nins de primera comunió.

Miquel Ferragut.

En son taller de Fusteria se fabrica tota classe de mobles desde els més econòmics fins a n-els de més valor, però tots se fan en gust artístic.

CONSTRUCCIÓ EN OBRES Y EDIFICIS

Carrer de Mallorca, 54, INCA.

EL ARTE

PINTURA Y FOTOGRAFIA

D'EN

Bartomeu Payeras.

Inca, s. Bartomeu, 15, a una entrada-esposició que veureu que val ulls per mirar.

Casa Venal.

N'HI HA UNA MOLT GRAN QUE TÉ UNA PARTIDA D'AIGO-VESSOS.

A N-AQUESTA IMPRENTA NE DONARÁN RAÓ.

Ca-nostra

SETMANARI D'INCA EN MALLORQUÍ.

Preu de suscripció

Un trimestre una pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els pobres y obrers que nos ho demanin tendrán la suscripció per 20 céntims mensuals, 2'40 l'any.

Els suscriptors que paguin les anyalitats a la bestreta, rebrán de regalo LA LECTURA POPULAR d'Orihola.

A les congregacions, societats catòliques y demés persones que, desitjoses de fer propaganda, volguessen una regular cantitat de exemplars, a preus convencionals.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.